

Древен поминък в тракийските земи. Практикува се още от новокаменната епоха (неолит), когато обществата преминават от присвояваща към произвеждаща икономика, основана на **земеделието** и **животновъдството**. Докато продуктите на **земеделието** са предназначени основно за хранене, то тези на **животновъдството** се използват както за изхранване (мляко, месо), така и за облекло (вълна, кожи), за стопански и военни нужди (оръдия на труда, върхове за стрели и копия), за изработване на **накити** и на предмети с култов характер.

Проучванията сочат, че през новокаменната, каменно-медната и **бронзовата епоха** населението по българските земи употребява предимно месна храна. Съществуващите в Тракия географски условия подпомагат развитието на **животновъдството**. Животните са израз на благосъстояние, те са богатство и имущество – движимо и заради това лесноотчуждаемо.□

Опитомяването на животни в новокаменната епоха, а по-късно и специализираното отглеждане на стада се счита за начало на имуществено неравенство, поява на частна собственост и преминаване към ранни форми на държавност през каменно-медната епоха.

В тракийските земи са отглеждани говеда, овце, кози, свине, кучета, а през ранната **бронзова епоха** и насетне – и коне. Този вид състав е характерен за цяла Югоизточна Европа, но в зависимост от географските условия, респективно пасищата, на едни места преобладава едрият рогат добитък, на други – дребният, а на трети – конят.

Най-ранните костни останки от опитомени коне са открити в междуречието Днестър-Южен Буг, в крайбрежните селища при **Варненското езеро** и потъналото селище при Урдовиза (дн. гр. Китен, общ. Приморско, обл. Бургас), Горнотракийската низина (селището при с. **Езеро**, общ. Нова Загора, обл. Сливен) и в **Македония**.

В Тракия конят е използван както като теглителна сила, така и за □ военни нужди, чрез създаването и използването на **конница** като бойно средство.

Писмени данни за едър, дребен рогат добитък и коне в Тракия има много. За качествата на породите говеда и овце споменат Омир (II. 2, 22), Псевдо-Аристотел (Mir. Ausc. 29), Атений (2, 486, d-e), Пиндар (Puth. 4, 203-206), Овидий (Pont. 3, 8). Омир предава, че **Ифидамант**, син на Антенор □ от Тракия, обрекъл на жена си 100 крави, 1000 кози и безброй овце (II. 11, 221-245). Ксенофонт съобщава, че тракийският парадинаст **Владетелят на Приморието Севт** (II) му дал 600 вола и 4000 овце (Anab. 6, 6), а Атений отбелязва, че зестрата, дадена на **Котис I**, включвала много стада добитък и бели коне (15, 4, 131 а). За прословутите коне и **конницата** на **траките** пишат Омир (II. 10, 432-525; Od. 9, 45-50), Тукидид (2, 96, 98), Ксенофонт (Anab. 7, 2; 7, 11). Омир и Софокъл (fr. 523) наричат траките **конелюбиви**.

Животновъдството в **Тракия** има определено активна роля в социално-икономическото поляризиране на обществото.

Калин Порожанов

Литература:

Порожанов 1993: Порожанов К. Животновъдство. – В: *Кратка енциклопедия Тракийска древност*. Издателство „Аргес“. София, 1993, 107.

□

Порожанов 1998: Порожанов К. *Общество и държавност у траките средата на II – началото на I хил. пр. Хр. (в контекста на палеобалкано-западно-малоазийската общност)*. София, 1998 (=Studia Thracica, 6).